

РЕШЕНИЕ

№ 33976

гр. София, 31.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 26.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10357** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А., гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощник – адв. Б. Б., САК против Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 384 от 28.07.2026 г. издадена от ВПД Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е постановено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, издадена от министъра на вътрешните работи.

В жалбата (л. 6 – л. 18) са изложени подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е издаден при фактическа необоснованост и допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила – липса на мотиви относно неприложимостта на по - леките обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, липса на преводач, ограничаване на ефективното упражняване на личното участие на жалбоподателя, недоказаност на компетентността на административния орган. Застъпено е становище и за противоречие с материално правни разпоредби – липса на индивидуална преценка на основанията по чл. 44, ал. 2, ал. 6 и ал. 12 от ЗЧРБ и несъобразяване с регистрираната последваща молба за закрила в ДАБ – МС, при липса на мотиви защо е възприето, че е подадена с цел да

забави или затрудни изпълнението на принудителната мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Явното несъответствие на ограничаването на свободното придвижване на жалбоподателя с целта на закона е обосновано с липса на реална и непосредствена перспектива за принудително извеждане и не обсъждане на принципа *non - refoulement*. От съда се иска да отмени оспорената Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 384 от 28.07.2026 г. издадена от ВПД Началник на Отдел „Миграция“ при СДВР, да постанови незабавно освобождаване на жалбоподателя и да приеме, че целта на закона може да бъде постигната и с по – лека обезпечителна мярка от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. При условията на евентуалност, с оглед на представените доказателства към жалбата - за осигурено жилище и издръжка, а и висящото производство по последващата молба за закрила е направено искане за връщане на преписката на компетентния орган с указания за незабавно произнасяне и определяне на по-лека мярка, която да обезпечи изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят лично, със съдействието на преводач от арабски език и упълномощеният му процесуален представител – адв. Б. Б. поддържат заявените искания в жалбата и аргументите, с които са обосновани. Ангажират писмени и гласни доказателства в подкрепа на твърденията за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон.

Ответникът по жалбата – ВПД Началник на Отдел „Миграция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт А. А. оспорва аргументите, с които е обосновано искането за отмяна на наложената принудителна обезпечителна мярка. Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на събраните доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по инициатива на компетентния, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, административен орган (Заповед № 8121К – 10007 от 14.07.2026 г. издадена от министъра на вътрешните работи), с делегирани правомощия, съгласно Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР, въз основа на информация в Докладна записка рег. № 5392р – 420 от 28.07.2026 г. изготвена от служител на Сектор «Незаконна миграция» при Отдел «Миграция» - СДВР. В Докладната е посочено, че на 28.07.2026 г. около 13,30 ч. е получена информация от служител на ПМЗ «В.» при Районен приемателен център – С. на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (РПЦ – С. при ДАБ - МС) за явил се чужденец с отказана международна закрила. На място в ПМЗ «В.» са изпратени служители на Отдел «Миграция» при СДВР.

От извършените справки в Информационните масиви на МВР е установено, че спрямо жалбоподателя А. А. има влязла в сила Заповед УРИ № 4069 ПАМ – 696 от 14.11.2024 г. издадена от За Началник на ГПУ – Малко Т., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – «Връщане до страна на произход – С.». Отражено е и, че е бил настаняван в СДВНЧ – Любимец, въз основа на Заповед УРИ № 4069 ПАМ – 697 от 14.11.2024 г. издадена от За Началник на ГПУ – Малко Т.. Посочено е и, че с Решение № 3059 от 10.04.2025 г. на председателя на ДАБ – МС му е отказана международна закрила на територията на Република България. С влезли в сила на 27.01.2026 г. решения - на Върховния административен съд по адм. дело 9742/2025 г. и на останеното в сила решение № 26378 от

04.08.2026 г. по адм. д. 6178/2025 г. по описа на Административен съд – София – град, жалбата на А. А. срещу Решението на председателя на ДАБ – МС № 3059 от 10.04.2025 г. е отхвърлена.

Към електронната преписка е приложено Писмо изх. № ПМЗ-В-296 от 23.02.2026 г., с което директорът на РПЦ – С. при ДАБ – МС е уведомил, на основание чл. 66, ал. 2 от ЗУБ, директора на Главна дирекция «Гранична полиция», директора на Дирекция «Миграция», директора на СДВР и началника на Отдел «Миграция» при СДВР за влязлото в сила на 27.01.2026 г. Решение на председателя на ДАБ – МС, с което на А. А. е отказана международна закрила в Република България. В писмото е посочено, че жалбоподателят е бил осигуряван от ДАБ – МС както и, че по негово искане му е било разрешено да се установи на адрес – [населено място], [улица], [жилищен адрес].

В Докладната записка, на която се е позовал административният орган при издаване на оспорената в настоящото производство Заповед е отразено, че с телеграма № 5214 от 10.03.2026 г. на Отдел «Миграция» при СДВР, А. А. е бил обявен за общодържавно издирване с мярка «Установяване на адрес».

В приложената към електронната преписка Справка от АИС «Български документи за самоличност» се сочи, че А. А. е гражданин на Сирийска арабска република с отказан статут на бежанец, категория – чужденец, с настоящ адрес към 03.12.2024 г. - [населено място], [улица] (административен адрес на РПЦ – С. при ДАБ - МС).

С Докладната записка е предложено – да се разясни на разбираем за жалбоподателя език, който владее, че е незаконно пребиваващ на територията на Република България чужденец и следва да се върне в държавата си по произход или в друга трета сигурна страна. Посочено е, че поради категоричният му отказ за доброволно връщане и демонстрираното поведение за осуетяване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е налице опасност от укриване, поради което до отпадане пречките за изпълнението ѝ и с цел създаване на необходимата организация по извеждане, жалбоподателят следва да бъде настанен в СДВНЧ към Дирекция «Миграция».

Към електронната преписка са приложени - Приемо – предавателен протокол УРИ № 5392р – 421 от 28.07.2026 г., отразяващ предаването на чужденеца от служител на Отдел «Миграция» при СДВР на служител в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» (копие от Приемо предавателния протокол е приложено и към жалбата – л. 25) и Справка, съпровождаща документите при настаняване в СДВНЧ, изготвена на 28.07.2026 г. в изпълнение на Заповед УРИ № 5133-4335 от 01.07.2015 г. на директора на СДВР, в която е посочено, че спрямо жалбоподателя А. А. не се водят наказателни производства, и не участва в такива в друго процесуално качество (свидетел). Не е посочен срок, по време на който не следва да се предприемат действия по извеждането му извън територията на Република България в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Към електронната преписка са приложени доказателства за компетентността на органа издал оспорения административен акт - Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121К – 10007 от 14.07.2026 г., с която главен инспектор С. С. – началник на сектор «Незаконна миграция» към Отдел «Миграция» при СДВР е преназначен временно на ръководна длъжност «началник на отдел» - Отдел «Миграция» при СДВР със специфично наименование на длъжността «комисар» и Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, са делегирани правомощия да налагат принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ на началника на Отдел „Миграция“ при СДВР, на началниците на сектор «Незаконна миграция» и сектор «Законна миграция» при СДВР, и на началника на сектор (главен оперативен дежурен) към Отдел

„Оперативен дежурен център“ при СДВР.

С обжалваната Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 384 от 28.07.2026 г. (л. 24), позовавайки се на основанията в чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, началникът на Отдел „Миграция“ при СДВР е разпоредил принудителното настаняване на жалбоподателя А. А., [дата на раждане], гражданин на Сирийска арабска република, в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване. Принудителното настаняване е обосновано с опасност от укриване на чужденеца, мотивите, изложени в Докладна записка рег. № 5392р – 420 от 28.07.2026 г. и необходимост от създаване на организация за извеждане от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 41, т. 1 вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на жалбоподателя в деня на издаването ѝ – 28.07.2026 г. В бланковата форма не е отразено при връчването да е присъствал преводач на разбираем за жалбоподателя език (л. 24), но подписът му е положен след отразено: «Запознат съм с настоящата заповед на език, който владеея.».

Към електронната административна преписка е приложено и сканирано копие на заповед УРИ № 4069 ПАМ - 696 от 14.11.2024 г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) – Малко Т. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РД“ГП“) – Е., с която на жалбоподателя А. А. е наложена принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В мотивите ѝ е отразено, че на 14.11.2024 г. около 13,20 ч. е получен сигнал от ОД в ГПУ – Малко Т. за бедстваща група лица. В 13,30 ч. на посочените координати в м. „Кариерата“ е установен лек автомобил „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС], а в близост до него - 7 мъже, отговарящи на рисков профил - без документи за самоличност, самоопределящи се за сирийски граждани, във видимо добро здравословно състояние. Едно от тези лица е бил жалбоподателят А. А.. Принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – „Връщане до страна на произход – С.“ е наложена на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ затова, че не е удостоверил влизането си на територията на Република България по законоустановения ред. Препис от заповедта му е връчен в деня на издаването ѝ - на 14.11.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език Б. Ш..

По искане на пълномощника на жалбоподателя в настоящото производство е изисквана, по реда на чл. 186 вр. чл. 192 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, но не е представена до провеждане на съдебното заседание, информация и документи от ДАБ – МС относно предприетите процесуалния действия по подадената последваща молба за международна закрила. Към жалбата не е приложено копие от нея, но са представени – копие на Писмо от директора на РПЦ – [населено място] на ДАБ – МС (л. 21), с което жалбоподателят е уведомен чрез процесуалния си представител – адв. Б. за констатирани различия в част от съдържанието, включително и в положените подписи на заведени с вх. № КП-01-1960 от 13.07.2026 г. и вх. № КП-01-1977 от 14.07.2026 г. последващи молби за закрила, и му е указано в срок до 28.07.2026 г. да се яви в Отдел ПМЗ –[жк], РПЦ – С., за да потвърди дали молбите изразяват действителната му воля, а и да уточни коя от двете молби е подписана лично от него. Относно към установяване на този факт – явяването на жалбоподателя в Отдел ПМЗ –[жк]при РПЦ – С. на 28.07.2026 г. заедно със свид. адв. К. Д., в качеството ѝ на негов пълномощник (л. 23), е саморъчната Молба, заведена с вх. № ПМЗ-В-1427 от 28.07.2026 г. (л. 22), в която е потвърдена волята на жалбоподателя А. А. да получи закрила в Република България, както и положените подписи и на двете последователно заведени молби в ДАБ – МС – на 13.07. и на 14.07.2026 г. Относно информация за производството по тези молби е представеното в съдебното заседание от адв. Б. автоматично генерирано съобщение от Системата за сигурно електронно връчване, удостоверяващо, че на 26.08.2026 г. (в деня на провеждане на съдебното заседание по настоящото производство) от А. А., ЛНЧ [ЕГН] е подадена жалба до Административен съд – София – град срещу Решение на интервюиращ орган на ДАБ - МС за

недопускане на последващата му молба за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

От пълномощника на жалбоподателя беше представено и прието като доказателство и заверено копие на Решение на ВПД Директор на Дирекция «Правно нормативна дейност» при МВР (л. 52 – л. 54) за предоставен достъп до обществена информация по Заявление рег. № 812104 – 305 от 16.04.2026 г. по описа на МВР, според което при изпълнение на процедурите по връщане се спазват стриктно международните актове и приетите инструменти на ЕС, като дейностите по изпълнение на решения за връщане са в пълно съответствие с Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, като за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2025 г. няма върнати по принудителен (недоброволен) ред граждани на Сирийска арабска република. В Решението е отбелязано, че от началото на 2025 г. в Дирекция „Миграция“ се е увеличил броя на постъпилите декларации от граждани на Сирийска арабска република, които са заявили доброволно желание за връщане в държавата си по произход, но не разполагащи с документи за самоличност необходими за пътуване. Посочено е, че в тези случаи Дирекция „Миграция“ финансира закупуването на самолетни билети на лица, заявили желание за съдействие и осигурява необходимото взаимодействие с Посолството на Сирийска арабска република при издаване на необходимите документи за пътуване, включително предоставя и еднократна помощ.

Показанията на разпитания по искане на пълномощника на жалбоподателя свид. В. К. (л. 58-гръб – л. 59) възпроизвеждат относими към определяне на вида на обезпечителната мярка обстоятелства, настъпили след издаване на процесната заповед – поето задължение на 30.07.2026 г. за осигуряване на жилище и издръжка на жалбоподателя А. А., за което са представени и писмени доказателства – нотариално заверен Договор за наем от 30.07.2026 г. (л. 20), Нотариален акт за делба на недвижими имоти (л. 30 – л. 31), удостоверяващ правото на собственост на наемодателя, Декларации по чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ от наемодателя и наемателя на имота (свид. В. К.) – л. 32 и л. 33, извлечение от банкова сметка на името на свид. В. К. в „Банка ДСК“ АД за наличност към 30.07.2026 г. (л. 26 – л. 27).

В показанията на свид. К. Д. (л. 59 – л. 60) се съдържа подробна информация относно явяването на жалбоподателя в ПМЗ „В.“ при РПЦ – С. на 28.07.2026 г., извършените процесуални действия от служителите на ДАБ – МС и предприетото последващо задържане от служители на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Описаните релевантни за правния спор факти дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е **процесуално допустима**. Подадена е от адресата на оспорената заповед, неблагоприятно засегнат от властническото волеизявление, при наличен правен интерес от оспорването, в срока по чл. 46а, ал. 1 от АПК (*оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 28.07.2026 г. – л. 24, а жалбата е подадена от адв. Б. чрез ССЕС на 10.08.2026 г. – 21:01 ч. и е заведена в АССГ с вх. № 28797 на 13.08.2026 г. – л. 6*).

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал 1 от ЗЧРБ – ВПД Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (*Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121К – 10007 от 14.07.2026 г.*), с делегирани правомощия със Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР. Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ с

влязла в сила Заповед УРИ № 4069 ПАМ - 696 от 14.11.2024 г. издадена от За Началник на ГПУ – Малко Т.. Към електронна преписка са приложени и документите, удостоверяващи компетентността на органа, издал оспорената заповед.

Не са допуснати твърденията в жалбата за нарушения на административното производствено правило, които се сочат като ограничаващи ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя и предпоставящи отмяната на обжалваната заповед, на основание чл. 146, т. 3 от АПК. Липсата на данни за присъствал преводач при връчване на заповедта безспорно е пропуск, който в конкретния казус не се е отразил на своевременното упражняване правото на жалба, а и на личното участие на чужденеца в административното производство, включително и на процесуалното му представителство от избрани от него адвокати. В този смисъл, положението подпис след отразения текст, че лицето е запознато със заповедта на език, който владее и е получило екземпляр от нея (л. 24) при данните за своевременно упражнено право на жалба, а и на процесуално представителство, в какъвто смисъл съдът възприема и показанията на свид. К. Д., са достатъчни, за да се направи извод, че допуснатият пропуск не е съществен и не предпоставя отмяната на оспорената заповед, на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Неоснователни са и възраженията относно липсата на мотиви, а и на основания, въз основа на които може да се направи извод за наличие на опасност от укриване и възпрепятстване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В докладната записка, изготвена от служител на Сектор «Незаконна миграция» при Отдел «Миграция» - СДВР, на която се е позовал административният орган в мотивите на оспорената заповед е посочено, че на А. А. е отказана международна закрила на територията на Република България с влязло в сила на 27.01.2026 г. решение на председателя на ДАБ – МС след двуинстанционен съдебен контрол от Административен съд – София – град и Върховния административен съд.

Съгласно съображение 9 на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, приложими в държавите – членки до влизане в сила на Пакта на ЕС за миграцията и убежището, гражданин на трета страна, който е подал молба за убежище в държава – членка, не следва да бъде считан за лице, което е в незаконен престой на територията на държавата членка до влизане в сила на отрицателно решение относно молбата или на решение, прекратяващо правото му на престой като кандидат за убежище. Това съображение е съответно на разпоредбата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, която изрично предвижда правото на търсещо международна закрила лице да остане в държавата членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция.

Правото на престой в страната на гражданин на трета страна, подал молба за закрила, е ограничено във времето и е изрично регламентирано в разпоредбата на чл. 29, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Сходна е и уредбата в чл. 10 на Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 г. за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС, приложима към подадената последваща молба за закрила, според която кандидатите имат право да останат на територията на държавата членка, в която се изисква да се намират, в съответствие с чл. 17, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1351 докато решаващият орган се произнесе по молбата в рамките на административната процедура, предвидена в глава III. В чл. 37, раздел III, на глава III от Регламент (ЕС) 2024/1351 е предвидено, че заедно с решението за отхвърляне на молбата за закрила като недопустима, неоснователна или явно неоснователна, следва да бъде постановено решение за връщане, с което се спазва

Директива 2008/115/ЕО и което зачита принципа на забрана за връщане. Такова решение не се изисква в случаите когато е постановено преди подаване на молбата за закрила друго решение, налагащо решението за връщане.

Приведено към конкретиката на настоящия казус, след влизане в сила - на 27.01.2026 г., на решението на председателя на ДАБ – МС за отказ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя А. А., същият е незаконно пребиваващ чужденец, по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ - той е гражданин на трета държава, и е престанал да отговаря на условията за престой в страната. На 10.03.2026 г. е обявен за общодържавно издирване в категорията «установяване на адрес» с телеграма 5214, по инициатива на Отдел «Миграция» при СДВР, след като на 23.02.2026 г. е изпратено уведомително писмо, съгласно чл. 66, ал. 2 от ЗУБ, от директора на РПЦ – С., за отказаната международна закрила.

Заповедта за наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – «Връщане в държавата по произход – С.» УРИ № 4069 ПАМ - 696 от 14.11.2024 г., издадена от за началник на ГПУ – Малко Т. при РД“ГП“ – Е. е влязла в сила преди завеждане на молбата за закрила вх. № ПМЗ-В-816 от 03.12.2024 г., видно от данните в писмото по чл. 66, ал. 2 от ЗУБ. Принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е наложена на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ затова, че не е удостоверил влизането си на територията на Република България по законоустановения ред. Препис от заповедта е връчен лично на жалбоподателя в деня на издаването ѝ - на 14.11.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език. В настоящото производство не се представиха доказателства за мястото на пребиваване на чужденеца на територията на страната в периода от обявяването му за издирване – на 10.03.2026 г. до личното му явяване в ПМЗ «В.» при РПЦ – С. – ДАБ – МС на 28.07.2026 г., по повод дадените указания относно последователно заведените на 13 и на 14.07.2026 г. последващи молби за закрила. Обявяването на жалбоподателя за общодържавно издирване е доказателство за укриване, което не е оборено от останалите приложени към жалбата и ангажирани в съдебното заседание от процесуалния представител. В този смисъл, законосъобразно в мотивите на обжалвания административен акт е посочено, че е налице опасност от укриване за времето необходимо за организиране на връщането и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Твърденията в показанията на свид. К. и представените писмени доказателства относно предоставеното за ползване жилище, осигурените средства за издръжка и работа, не водят до промяна в статута на жалбоподателя А. А.. Същите са възникнали след издаване на процесната заповед – на 30.07.2026 г. и са от категорията на новонастъпили индивидуални обстоятелства от значение за преценката на административния орган при определяне на съответната обезпечителната мярка, съгласно чл. 44, ал. 5 и ал. 6 от ЗЧРБ, до отпадане пречките за фактическо изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване да обезпечат процеса по извеждане на незаконно пребиваващ на територията на страната чужд гражданин с временното му принудително настаняване в Специален дом за чужденци за периода, който е необходим за организиране на връщането или експулсирането до държавата на произход или трета страна. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове, когато не е налице възможност за ефективно прилагане на по - леки обезпечителни мерки от вида на посочените в

чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Целта на ограничението предпоставя кратки срокове на прилагане, които са лимитирани, съгласно разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО с две алтернативни хипотези: 1. последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ или 2. установяване на данни, че не съществува разумна възможност за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на нормативните изисквания противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е настанен принудително жалбоподателят в СДВНЧ, е нормативно ограничен на първо място с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за това, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки при наличието, на които следва да бъдат приложени ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които да обезпечат процеса на извеждането от страната.

Основанието за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е незаконното влизане на територията на страната без документи за самоличност на чуждия гражданин. Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ в т. 4в, § 1 от ДР на ЗЧРБ възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директива 2008/115/ЕО. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, не напускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя А. А., обуславящи наличие на опасност от укриване - липса на представени валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност, незаконно преминаване държавната граница на РБългария при влизане, обявяване за общодържавно издирване на 10.03.2026 г. в категория «установяване на адрес» след отказ за предоставяне на международна закрила с влязло в сила на 27.01.2026 г. решение на председателя на ДАБ - МС, липса на нормативно предвидена възможност за осигуряване на средства за издръжка поради статута на незаконно пребиваващ чужденец, по смисъла на § 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ.

На тези обективни данни се е позовал административният орган при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ и законосъобразно е приел, че не дават основание за определяне на друга обезпечителна мярка от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ за осигуряване процеса на извеждане на жалбоподателя от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК предвижда преценката за материална законосъобразност да се извърши към момента на издаване на административния акт. Събраните писмени и гласни доказателства в съдебното производство относно предоставеното за ползване жилище и осигурени средства за издръжка от свид. К. сочат новонастъпили обстоятелства, по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК, които налагат преценка на административния орган за наличие на основания за прилагане на различна от принудителното настаняване в СДВНЧ обезпечителна

мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, с оглед липсата на доказателства за насрочени действия за предстоящо извеждане от страната и на аргументи, че подадената последваща молба за закрила е единствено с цел забавяне или затрудняване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Безспорно тези факти са релевантни за настоящия правен спор, доколкото са от съществено значение за личното положение на жалбоподателя и подлежат на задължителна оценка наред с останалите обстоятелства относно опасността от укриване при вземане на решение за вида на обезпечителната мярка. Като възникнали след издаване на процесната заповед, същите следва да бъдат преценени от административния орган предпоставят ли отпадане на основанията за задържане, по смисъла на чл. 44, ал. 8 вр. ал. 6 от ЗЧРБ. Ограничаването на правото на свободно придвижване на жалбоподателя за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ е съответно на изискванията на чл. 6 от АПК и на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. Но за да е правомерно, ограничаването на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, е необходимо кумулативното наличие на опасност от укриване и изключена възможност за прилагане на обезпечителна мярка от вида на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ.

По тези съображения, с оглед на представените в съдебното производство писмени и гласни доказателства, настоящият съдебен състав счита, че жалбата следва да бъде уважена, а преписката – върната на административния орган за нова преценка на обстоятелствата, свързани с личното положение на жалбоподателя, които са от значение за определяне на вида на обезпечителната мярка – представените доказателства за осигурено жилище и издръжка, както и наличието на основания за приложение на хипотезата на чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 173, ал. 2, предл. първо от АПК вр. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. А., [дата на раждане] , гражданин на Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощник – адв. Б. Б., Заповед УРИ № 5392 ПАМ -384 от 28.07.2026 г. издадена от ВПД Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е постановено принудителното му настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, издадена от министъра на вътрешните работи.

ВРЪЩА преписката на административния орган за преценка на основанията за прилагане на обезпечителна мярка от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, с оглед на представените доказателства в настоящото производство за осигурено жилище и издръжка, както и на предпоставките за приложение на чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ:

